

tham khảo cấp dưới. Bắt đầu bằng 2 nữ đồng chí Thanh Vân và Thanh Giang.

Thanh Vân cất tiếng trong trẻo như chim hót :

— Hiện nay, trong hầu hết điệp vụ Smerch đều dùng nữ nhân viên. Riêng về điệp vụ ám sát, nữ nhân viên đã chiếm tỉ lệ 90 phần trăm. Tỉ lệ này đang được gia tăng mạnh mẽ bên trong các cơ quan bạn KGB và GRU. Hôm qua, được hỏi ý kiến về kế hoạch Thái bình dương, chúng tôi đã đệ một bản báo cáo đặc biệt lên ủy ban hỗn hợp, đề nghị giải pháp nữ giới. Tuy nhiên, đó là quan niệm của chị em chúng tôi. Phụ nữ tất thiên về phụ nữ, mẹ hát con khen hay là dĩ nhiên. Quyết định tối hậu là của trung tướng, chúng tôi xin tuân lệnh.

Tướng H. lắc đầu :

— Không, tôi không muốn đơn phương quyết định. Tôi sẽ lấy quyết định của đa số. Các đồng chí khác nghĩ sao ?

Người đàn ông gày gò nhất trong bọn ngồi ngấm tằm ở giữa phòng họp ngừng đầu lên, giọng từ tốn :

— Nếu trung tướng cho phép, tôi xin nêu ra một vài nhận xét. Dùng phụ nữ có cái lợi là đột nhập vùng địch dễ dàng, đi lại trong các thị trấn ít bị lộ diện, hành động xong cũng dễ lẩn trốn. Tuy nhiên, phụ nữ có điều bất lợi, thứ nhất, quá phong phú về tình cảm, thứ hai, thiếu dẻo dai, kém võ nghệ, không giỏi tác xạ như nam giới.

Theo chỗ tôi biết Z.28 rất có duyên với đàn bà, từ xưa đến nay chưa người đàn bà nào cưỡng lại được tài thu hồn của hắn. Nhân viên của ta được huấn luyện chu đáo nhưng đầu sao họ vẫn

là đàn bà, đàn bà với truyền thống mềm yếu: da sần da cảm, dễ bị cảm dỗ, và thay đổi lập trường. Cho dầu không mũi lòng trước thủ đoạn tấn công của địch nữa thì vẫn còn vấn đề kỹ thuật.

Thật vậy, Z.28 là tay rút súng cừ khôi có một không hai trên thế giới. Trong quá khứ, nhiều lần nhân viên của ta đã rút súng ra khỏi vỏ, sửa soạn lấy cò mà Z.28 vẫn có đủ thời giờ đối phó. Hắn có biệt tài rút súng thần tốc, nhanh không thua máy điện tử, và rút ra là bắn ngay. Hắn bắn không cần nhắm, và có thể bắn nằm, bắn ngồi, bắn chạy, bắn qua vách, bắn qua hàng, bắn phải, bắn trái, bắn lui qua vai... Tôi không dám coi thường các nữ đồng chí, song tôi e họ chưa phải là đối thủ đồng cân đồng lượng với một kẻ địch phi phạm như Z.28.

Đối diện người đàn ông gày gò là một thanh niên mập tròn, đầu tóc rối bù, cặp mắt mơ màng, luôn luôn bắn khoăn như thi sĩ bi vận thơ. Nghe đồng nghiệp ca tụng Z.28, hắn bật giậy như lò so :

— Tôi có cảm tưởng là đồng chí đang tuyên truyền cho Mặt vụ miền Nam. Sở dĩ Z.28 chưa mất mạng là vì gặp hên. Hắn không phải thần thánh như đồng chí lầm tưởng.

Tướng H. mỉm cười :

— Sự tranh luận gay go giữa các đồng chí làm tôi rất bằng lòng. Song le, tôi cần nói rõ thêm là chúng ta nên biết mình, biết người một cách nghiêm chỉnh, hơn là bảo vệ tự ái. Phải, Z.28 không là thần thánh, tôi hoàn toàn đồng ý. Nhưng hắn là một điệp viên phi phạm. Hắn còn sống nhân

răng, phần nào vì gặp hên, nhưng phần lớn là vì tài nghệ xuất chúng.

Từ một thế kỷ này, làng diệp báo da sản xuất ra hàng trăm nhân vật cừ khôi, tuy nhiên chưa ai dám bén gót hẳn. Năm ngoái, tại hội nghị hữu hợp tại Mạc tư khoa, toàn thể các yếu nhân diệp báo của phe xã hội chủ nghĩa đều đồng thanh nhìn nhận Z.28 là diệp viên số một trên thế giới.

Tôi tin rằng lời giải thích của tôi đã xoa dịu được thắc mắc vừa được nêu ra.

Quay về phía gã gày gò, trung tướng H. đổi giọng :

— Tôi hoan nghênh ý kiến thành thật của đồng chí. Thật ra, tôi cũng nghĩ như đồng chí. Nữ diệp viên có nhiều lợi hơn hại trong những công tác bình thường, song trong công tác đặc biệt, đương đầu với kẻ thù đặc biệt, họ hại nhiều hơn lợi. Giả sử chúng ta tìm ra một nữ diệp viên có đủ khả năng kiểm soát tình cảm trong mọi hoàn cảnh, dẻo dai lại giỏi võ nghệ và giỏi luôn cả về tác xạ nữa thì đồng chí tính sao ?

Gã gày gò đáp :

— Trong trường hợp này, tôi xin ký hai tay.

Trung tướng H. nhìn vai :

— Cuộc thảo luận của chúng ta có thể tạm ngưng được ở đây. Cũng như tôi, các đồng chí đã tán thành giải pháp nữ giới. Bây giờ, các đồng chí có thể giải tán.

Riêng hai đồng chí Thanh Vân và Thanh Giang cần họp tiếp với tôi độ nửa giờ nữa.

4 người đàn ông lục tục đứng dậy, nghiêng

đầu chào trung tướng H. Tướng H. không chào lại mà chỉ hất hàm nhìn toàn thể từ từ ra cửa.

Gian phòng trở lại yên lặng.

Tướng H. gạt hồ sơ trước mặt sang bên :

— Trong phúc trình đệ lên Trung ương, các đồng chí nhắc đến tên một số nữ nhân viên xuất sắc. Sau khi nghiên cứu, tôi chỉ giữ lại một người. Bí danh là Thanh Tú. Nếu các đồng chí đồng ý, ta sẽ đi sâu vào chi tiết.

Thanh Giang gạt đầu :

— Vâng, chúng tôi cũng nhận thấy Thanh Tú hội đủ điều kiện vật chất và tinh thần để làm tròn nhiệm vụ.

Tướng H. hỏi :

— Phiền đồng chí trình bày rõ ràng hơn nữa.

Thanh Giang rút trong túi ra một cuốn sổ nhỏ bla đỏ rồi cúi xuống đọc, giọng đều đều :

— Thanh Tú là bí danh của một nữ nhân viên ưu tú trong ban C-5, trực thuộc văn phòng Smerch Đông Dương. Tên thật của y thị là...

Trung tướng H. ngắt lời :

— Đề nghị đồng chí dùng chữ khác. Tiếng « y thị » có vẻ khô khan, xa lạ quá. Nếu có thể, đồng chí gọi Thanh Tú là cô, hoặc nàng cho thân mật. Mặt khác, đồng chí hãy bao cáo tỉ mỉ về lý lịch, hoàn cảnh gia đình của đương sự trước khi đề cập tới các yếu tố khác.

— Tuân lệnh. Tên thật của Thanh Tú là Chu thị Nguyệt Hằng. Nàng sinh tại Hà nội ngày 6-6-1946. Cha nàng người Việt lai Thái trắng Sơn la, còn mẹ nàng lai Trung hoa, nên Nguyệt Hằng có một sắc đẹp khác thường.

Năm nàng lên 6 tuổi thì cha mẹ nàng bị tử thương trong một trận oanh kích của phi cơ Pháp ở Lai châu. Nàng được đồng chí Tchang-Li, thượng tá cố vấn sư đoàn A-7, đồn trú trong vùng, đem về nuôi. Một thời gian sau, thượng tá Tchang vinh thăng thiếu tướng rồi trở về Trung quốc.

Tướng Tchang phục vụ tại Bắc kinh trong Bộ Tổng tư lệnh quân đội nhân dân. Nguyệt Hằng được theo học các lớp sơ cấp dành cho con em cán bộ lãnh đạo. Nhờ thông minh xuất chúng, nàng được thầy giáo đề ý. Năm 12 tuổi, nàng đã học hết chương trình trung học và sửa soạn vào đại học. Từ trước đến nay, chưa học sinh nào 12 tuổi gia nhập đại học. Nguyệt Hằng lại giỏi hơn các học sinh xấp xỉ đôi mươi nữa. Ban giáo sư tại trường Bách khoa đại học Bắc kinh công nhận Chu thị Nguyệt Hằng là thần đồng.

Thiếu tướng Tchang-Li được bổ nhiệm làm tùy viên quân sự tại đại sứ quán Trung hoa ở Mạc tư khoa. Nhân dịp nghỉ hè, Nguyệt Hằng qua Liên xô thăm cha nuôi.

Tchang-Li bất thần thiệt mạng trong một tai nạn xe hơi. Khi ấy Nguyệt Hằng đã 15 tuổi. Tuy còn ít tuổi, nàng đã có thân hình này nở như người lớn. Buồn phiền vì cha chết, nàng ở lại Liên xô, và được kết nạp vào KGB trước khi chuyển sang Smerch.

Nguyệt Hằng đã theo học nhiều khóa huấn luyện đặc biệt trung cấp của Smerch. Nàng...

— Thông thả. Tôi muốn đồng chí giải thích một vài điểm. Cha Nguyệt Hằng làm nghề gì?

— Thưa, như tôi đã báo cáo, cha nàng là

thiếu tướng Tchang Li, chuyên gia điệp báo, cố vấn sư đoàn A-7, sư đoàn khét tiếng trong trận Bắc kạn và Điện biên phủ, tùy viên quân sự phụ trách liên lạc với KGB tại Mạc tư khoa từ...

— Biết rồi. Tôi đã biết nàng là con nuôi của thiếu tướng Tchang. Nhưng chưa biết cha đẻ của nàng là ai?

— Thưa, Chu văn Chương. Hồi Pháp thuộc, ông Chương được coi là nhà thiện xạ số một ở Bắc Việt. Mỗi khi lên săn bắn ở vùng giáp biên giới, bọn cầm quyền Pháp cao cấp đều triệu ông Chương tới làm hướng đạo. Ông Chương từng làm hướng đạo 3 lần cho viên toàn quyền Pháp tại Lai châu và Bắc kạn.

Từ thuở thiếu thời, ông Chương tham gia những phong trào dành độc lập, nên nhà chức trách đế quốc mất nhiều tiền bạc và tâm cơ mua chuộc mà không được. Tuân lệnh chỉ huy địa phương, ông Chương ám sát viên công sứ Pháp trong một cuộc kinh lý gần Lai châu. Kế hoạch ám sát được bố trí và thực hiện một cách khoa học, tuy nhiên vì khoa học quá nên vai trò của ông bị bại lộ.

Phi cơ nhẹ chở viên công sứ vừa rời khỏi trường bay Lai châu thì bị rớt, toàn thể đều chết cháy. Nguyên nhân là một viên đạn súng trường bắn vào cánh quạt.

Sân bay được canh phòng nghiêm ngặt nên ông Chương treo trên một ngọn cây cao cách xa 350 thước, xử dụng súng mứt cơ tòng gắn ống ngắm. Ông chỉ cần bắn một phát là cánh quạt gãy nát.

Một phái đoàn công an Pháp lên tận nơi điều

ta và kết luận rằng hung thủ phải là đệ nhất xạ thủ. Nửa đêm, một trung đội lê dương đến vây nhà ông Chương. Tuy bị vây bắt bất thần, ông Chương vẫn kịp thời chống trả. Với khẩu tiêu liên Sten, ông bắn ngã viên đại úy Pháp chỉ huy và 5 tên lính xung phong rồi trốn vào rừng.

Sau đó, ông gia nhập đội xạ thủ đầu tiên do đồng chí Văn (1) thành lập tại khu giải phóng Tân trào. Ông sang Tàu cùng đồng chí Văn, và được mời ở lại làm huấn luyện viên tác xạ cho Giải phóng quân.

Trong thời gian phục vụ ở chiến khu Văn nam, ông Chương kết thân với một thiếu nữ Việt lai tàu, tên là Hương. Năm 1945, hai người làm lễ thành hôn. Năm 1945, sau ngày Cách mạng tháng 8 thành công, cặp vợ chồng trở về Hà nội và phục vụ trong bộ Tổng tư lệnh.

Với cấp bậc đại tá, ông Chương được đặc phái lên vùng giáp biên để tổ chức quân đội và mặt khu, sửa soạn cho cuộc kháng Pháp mà Đảng và Chính phủ trú liệu sẽ phải xảy ra.

Năm 1951, phi cơ Pháp tập kích tổng hành doanh của quân đội ta tại thị trấn Lai châu, hai vợ chồng đều thiệt mạng. Tchang-Li là bạn thân của họ nên bé Nguyệt Hằng được nhận làm con nuôi.

— Cha nàng là thần xạ nên nàng bắn giỏi. Nhưng còn năng khiếu điệp báo, năng học của ai?

— Thưa, lớn lên nàng hấp thụ năng khiếu này trong những ngày sống với thiếu tướng Tchang

(1) bí danh của đại tướng Bắc Việt Võ nguyên Giáp.

Li. Tuy nhiên, một phần năng khiếu điệp báo cũng do mẹ nàng mà ra. Đồng chí Hương là một cốt cán giao liên trong hàng ngũ Giải phóng quân Trung quốc.

— Tại sao nàng không được kết nạp vào Quốc tế Tình báo Sở trong thời gian ở Bắc kinh?

— Thưa, hồi ấy, Tình báo Sở còn đang phối thai. Và lại, thiếu tướng Tchang muốn nàng trở thành kỹ sư vật lý học nguyên tử, vì vậy, nàng vào học trong trường Bách khoa.

— Vì lý do nào Nguyệt Hằng gia nhập KGB?

— Thưa, thiếu tướng Tchang là bạn cố tri của đại tướng Sêrốp, chỉ huy trưởng KGB. Nàng thường theo cha nuôi đến thăm gia đình Sêrốp và được Sêrốp đặc biệt đề ý. Sau khi bị tai nạn xe hơi ở ngoại ô Mạc tu khoa, thiếu tướng Tchang hấp hối suốt đêm trong bệnh viện, và đã gửi gắm Nguyệt Hằng cho Sêrốp.

— Tại sao Nguyệt Hằng trở về nước?

— Thưa, đồng chí Trần quốc Hoàn cầm đầu một phái đoàn qua Liên xô thảo luận về vấn đề an ninh nội trợ, và gặp nàng trong một buổi tiếp tân tại điện Cẩm linh. Nàng nói chuyện bằng tiếng Việt với đồng chí Hoàn, và cho biết là rất nhớ quê hương. Đêm ấy, nàng xin Sêrốp về Hà nội thăm nhà. Sêrốp không chấp thuận. Đồng chí Trần quốc Hoàn phải vật nài cả đêm, Sêrốp mới chịu.

Tôi được trung ương cử ra để tiếp đón Nguyệt Hằng trong thời gian nàng ở lại thủ đô Hà nội. Hết kỳ hạn nghỉ phép, nàng quyết định không trở lại Liên xô nữa. Với sự đồng ý của tướng Sêrốp, nàng được biệt phái vào nữ-ban của Smerch.

— Đồng chí đã ước thử với nàng về kế hoạch Thái bình dương chưa ?

— Thưa, tôi mới bàn về việc trung ương đang cần một nữ cán bộ xuất sắc để hoàn thành một kế hoạch quan trọng ở vùng địch thì Nguyệt Hằng nhận lời liền.

— Xuất sắc cũng chưa đủ, Nguyệt Hằng phải là một nữ cán bộ phi thường nữa. Từ nãy đến giờ đồng chí mới nói đến lập trường chính trị, trình độ văn hóa và khả năng tác xạ. Tuy nhiên, đang còn nhiều điều kiện nữa : chẳng hạn, võ nghệ, nhan sắc, nghệ thuật quyến rũ, tình tình...

— Thưa, về võ nghệ nàng ở trên mức trung bình. Hầu hết nữ nhân viên Smerch trung cấp đều bị nàng đánh bại. Nàng rất giỏi khoa diêm huyết Trung hoa. Riêng về nhu đạo cận chiến, nàng đã học một năm trong trường đặc biệt của Smerch. Đặc biệt, vì giáo sư đều là võ sĩ nhu đạo từ đệ tử đẳng trở lên. Muốn được kết nạp vào trường, ứng viên phải qua nhiều kỳ thi công phu. Tỷ lệ bị đánh rớt năm ngoài lên tới 97 phần trăm trong tổng số ứng viên. 3 phần trăm còn lại được tòng học lại bị loại quá nửa. Nguyệt Hằng đã tốt nghiệp với bằng khen của ban giám đốc trường.

— Vậy thì được. Nhưng còn nhan sắc ? Tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng các tấm ảnh của nàng trong hồ sơ. Trong hình, Nguyệt Hằng rất đẹp, đẹp không thua hòa hậu nhiều quốc gia. Song đồng chí đừng quên rằng Z.28 là kẻ đã chung sống với nhiều hòa hậu. Sắc đẹp đàn bà đối với hắn rất quen thuộc. Muốn làm hắn sa ngã, ta phải tìm một sắc đẹp khác lạ. Thứ nhất là vấn đề kích thước...

— Hoàn toàn... Về khoản này, thì người khó tính nhất trên thế giới cũng phải bằng lòng. Có thể nói rằng Nguyệt Hằng có vòng ngực vô địch. 99 phân... ngực 99 và mông cũng 99, không kém một li.

— Vòng bụng ?

— 56.

— Được. Tôi không đồng ý rằng 99 phân vòng ngực là vô địch. Theo tin tức do điệp viên gửi về, Văn Bình mới mua của hãng Palmer (1) nhiều cuốn phim đặc biệt. Hắn vốn thích loại quá khổ. Chắc đồng chí cũng biết rằng hãng Palmer đã bán hình của Margaret Middleton, quái tượng thế giới với vòng ngực 106 phân (2)

— Nhưng vòng mông Margaret lại nhỏ, không cân đối với vòng ngực. Vòng bụng của Margaret lại lớn hơn Nguyệt Hằng 10 phân.

— Không, tôi không nói rằng Nguyệt Hằng thua Margaret. Sở dĩ tôi phản đối là vì đồng chí dùng chữ « vô địch ».

(1) Palmer, Dept. 260, 234 Fifth Avenue, Nữ uớc, chuyên bán hình đàn bà khỏa thân cho thanh niên trên 21 tuổi.

(2) Margaret Middleton là một trong 5 « mỹ nhân » mà hãng Palmer chụp ảnh và quay thành phim màu và đen trắng để bán cho đàn ông sành điệu trên thế giới (Jayne Tracey, Vikki Kennedy, June Palmer, Anne Walker). Những người đẹp này thuộc quốc tịch Anh. Phim dài từ 15 đến 60m, giá bán phim đen trắng từ 4 đến 13 đô la, màu từ 8 đến 25 đô la.

— Xin trung tướng tha lỗi.

— Đồng chí quá lời. Với 99, 56 và 99, Nguyệt Hằng có thể được coi là mẫu người đàn bà khỏe gọi lý tưởng. Nhưng còn màu da, còn tàn nhang, còn vết sẹo...

— Cũng hoàn toàn... Da nàng trắng như trứng gà bóc. Mặt nàng không có một mụn tàn nhang hoặc trứng cá nào cả. Toàn thân nàng trơn tru, láng bóng, không một vết sẹo. Tuân lệnh trung ương, tôi đã đích thân kiểm soát kỹ lưỡng. Nàng lại có một đặc điểm khác nữa : ấy là không phải dùng nước hoa, dùng phấn riêng mà da dễ vẫn thơm tho, nàng ít ra mồ hôi, và mồ hôi cũng dễ chịu.

— Còn tính tình?

— Trái tim nàng rắn như được tạc trong đá cẩm thạch. Nàng chưa hề rung động vì đàn ông.

— Có thể vì nàng chưa được gặp ý trung nhân.

— Thưa, trong thời gian ở Mạc tư khoa, Smerch đã bố trí cho nàng tiếp xúc với nhiều thanh niên đẹp trai song nàng đều bỏ rơi.

— Trong nghề điệp báo, đàn bà có trái tim sắt là điều cần thiết. Song nếu trái tim lúc nào cũng cứng như sắt thì lại là điều đáng ngại. Tôi sợ bản tính lạnh lùng của nàng sẽ dẫn tới thất bại.

— Xin trung tướng yên tâm. Nguyệt Hằng không rung động vì nàng miệt thị đàn ông, cũng như Hít le miệt thị đàn Do thái. Tuy nhiên, nàng là người đàn bà bình thường. Gặp thanh niên nào, sạch sẽ, khỏe mạnh, nàng thân nhiên mời về phòng. Sáng hôm sau, nàng đuổi ra cửa. Lần sau, có đang

ngoài đường, nàng cũng không thêm để ý tới. Theo tôi, Nguyệt Hằng thuộc vào đẳng cấp người đẹp có biệt tài chế ngự được tình cảm. Nàng có thể đóng trò yêu đương với Văn Bình, nàng cũng có thể yêu hấu về xác thịt, nhưng nàng sẽ bỏ rơi hẳn một cách tàn nhẫn. Trung thành tuyệt đối với tổ chức, lương tri lại chỉ huy được trái tim, Nguyệt Hằng sẽ làm tròn được kế hoạch Thái bình dương do trung tướng giao phó.

— Tôi tin tưởng vào sự nhận xét của đồng chí. Hiện Nguyệt Hằng ở đâu ?

— Thưa, tại nhà riêng.

Trung tướng H. nhìn đồng hồ tay :

— Trời đã khuya rồi, nhưng tôi không thể chờ đến mai nữa. Vì rặng đông tôi đã phải ra trường bay.

Thanh Giang nhún vai, nụ cười tươi như hoa hải đường nở dưới sương sớm :

— Không sao. Nữ nhân viên Smerch thường ngủ rất muộn. Chị em tôi hẳn hạnh được làm hướng đạo cho trung tướng.

Giọng nói ngọt ngào và nụ cười kỳ lạ của người đàn bà tứ tuần lão luyện trong nghề điệp báo như có phép thần khiến đôi mắt tướng H. sáng rực.

Giờ đây hẳn mới nhận thấy sắc đẹp kinh hồn của nữ chuyên viên Thanh Giang. Nàng sẵn sàng dâng hiến cho hắn, và hắn cũng đã bẻ những đóa hoa tươi thắm nhất của nữ ban Smerch. Song hắn lại rụt rè. Thanh Giang có lối đi uyển chuyển ẩn hiện như con rắn lục. Loại đàn bà này là nữ quái đối với đàn ông. Họ chỉ cần 5, 10 phút đồng hồ

ngắn ngủi và đủ bốp vụn gân cốt của lực sĩ quán quân thế giới.

Bằng đôi mắt, hần liếc Thanh Vân. Cờ họng hần khô đét, mạch máu căng phồng như muốn vỡ tung. Hần lắc đầu xua đuổi tư tưởng thêm muốn. Đầu sao hần là chỉ huy của Smerch.

Thanh Vân đi sát vào người tướng H. Mùi da thịt ngầy ngất của nàng tỏa rộng trong không khí, biến bầu trời rét mướt thành lò sưởi. Phía trước, Thanh Giang đang uốn mông tròn trịa...

Bộ ba đã ra đến xe hơi. Đột nhiên, tướng H, nhắm mắt lại. Ông già trán hói của Smerch đang nghĩ đến nữ nhân viên số một, với những đường cong siêu đẳng có thể đánh bại một sư đoàn binh sĩ tinh nhuệ :

Nguyệt Hằng.

Cõi Thiên Thai

<http://www.coithienthai.com>

Cõi Thiên Thai

<http://www.coithienthai.com>

III

Nguyệt Hằng

Nguyệt Hằng nhắm mắt lại.

Nhưng nàng không nghĩ đến ai. Nàng nhắm mắt lại là để tận hưởng khoái cảm do những tia nước nóng gây ra. Nước nóng tỏa từ hoa sen xuống như mưa rào mơn man da thịt nàng, khiến nàng ngất ngây, phập phồng cánh mũi.

Nguyệt Hằng có nhiều thói quen đặc biệt. Thói quen được mọi người biết nhất là tắm nước nóng. Người Nhật nổi tiếng trên thế giới vì thú tắm nước nóng, nhiều khi nóng có thể lột da, Nguyệt Hằng còn tắm nước nóng hơn người Nhật nữa.

Từ nhiều năm nay, đêm nào nàng cũng tắm. Dầu trời mùa hạ đổ mồ hôi, nàng cũng dùng nước nóng. Nàng tắm không phải để kỳ cọ bụi bặm câu bẩn vì thân thể nàng không hề có mồ hôi. Đôi khi, một vài giọt mồ hôi lóng lánh trên ngực nhưng lại thơm dịu như sương non đọng trên cánh hoa hồng buổi sáng.

Bữa tắm đối với Nguyệt Hằng là một thời khắc thiêng liêng trong ngày. Nàng trịnh trọng cởi bỏ quần áo, treo ngay ngắn vào mắc, không ném vứt lung tung, và chạy ÷ vào bồn nước như những người đàn bà vô tư lự cùng tuổi. Cử chỉ của nàng đượm vẻ trịnh trọng như thể cử chỉ của ông đồ.